

РЕШЕНИЕ

№ 1816

гр. София, 22.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 12.03.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Желева

Калинка Илиева

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **991** по описа за **2021** година докладвано от съдия Доброслав Руков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, пр. 2 от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Делото е образувано по две жалби на [фирма], чрез адвокат П. и на ТД на НАП, [населено място] срещу решение /без номер/ от 21.12.2020 г., постановено по наказателно от административен характер дело № 9453/2020 г. на Софийски районен съд-Наказателно отделение, 22 състав. С оспорения съдебен акт е изменено Наказателно постановление /НП/ № 496661-F532373/25.02.2020 г. издадено от директора на Дирекция „Обслужване“ при ТД на НАП С..

С оспореното НП на касатора [фирма], на основание чл. 178 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС) е наложена имуществена санкция в размер на 1 000 лв. за извършено нарушение на чл. 96, ал. 1 ЗДДС. СРС е намалил същата на 500 лв.

В жалбата на [фирма] е посочено, че решението на СРС-НО е незаконосъобразно и неправилно. Искането до съда е за отмяна на решението, в която НП е било потвърдено. Решението се оспорва и в частта за присъдените разноски.

В жалбата на ТД на НАП, [населено място] са релевирани доводи, че решението на СРС е неправилно, немотивирано и незаконосъобразно. Излага съображения, че издаденото НП е съобразено със закона и не са налице предпоставки за отмяна на същото. Счита, че така наложената санкция в размер на 1000 лв. е правилно

определена, независимо че извършеното нарушение е първо за дружеството с оглед, че се касае за продължителен период от време, в който дружеството не е подало заявление за регистрация по реда на чл. 96 от ЗДДС. Не са налице предпоставките за приложение на чл. 28 от ЗАНН. Искането до съда е да постанови решение, с което да отмени обжалваното първоинстанционно такова и да потвърди изцяло НП.

По време на проведеното по делото открито заседание касаторът се представлява от адвокат П., който поддържа жалбата. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът по касация не се представлява.

Заклучение за неоснователност на жалбата дава представителят на Софийска градска прокуратура.

Административен Съд С. – град, XXIII касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касаторите доводи, тези на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е намерил за установени обстоятелства, които са от значение за спора. Разпитан е актосъставителя при съставянето на АУАН. Първоинстанционният съд е приел, че при извършена проверка възложена с Резолюция № 222691903009801/03.12.2019 г. по повод подадено на същата дата от [фирма] заявление за регистрация по ЗДДС било установено, че задълженото лице (ЗЛ) е реализирало облагаем оборот за регистрация по ЗДДС за периода от 01.08.2018 г. до 31.07.2019 г. в размер на 52 810,56 лв., поради което е следвало да подаде заявление за регистрация по чл. 96, ал. 1 ЗДДС в 7-дневен срок от датата, на която е достигнат оборотът, в случая – до 07.08.2019 г. Вместо това, ЗЛ е подало заявление на 03.12.2019 г., т.е. със 118 дни закъснение. За периода на проверката са извършвани „сторно“ операции през ФУ, както следва м.02.2019 г. – 56,20 лв., м. 03.2019 г. – 56,52 лв., м. 05.2019 г. – 48,40 лв. и м. 07.2019 г. – 49,60 лв. Не са издавани фактури.

За констатираното нарушение е съставен АУАН, който е бил подписан от сочения за нарушител без възражения.

Въз основа на АУАН е издадено и процесното НП.

СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че описаното в НП административно нарушение наистина е извършено, но е изменил НП в частта, касаеща размера на наложената санкция, като е намалил същата от 1 000 лв. на 500 лв. – в НП, тъй като нарушението е за първи път и санкцията в минимален размер би съответствала на характера на извършеното нарушение и би постигнала целите на закона.

Административен Съд С. – град, XXIII касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбите: За постановяването на оспореното решение касаторите са били уведомени чрез изпращане на съобщения, получени съответно на 04.01.2021 г. и 30.12.2020 г. Жалбите са подадени чрез Софийски Районен Съд съответно на 19.01.2021 г. и 05.01.2021 г. т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея и следователно е подлежащ на оспорване.

Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбите са процесуално допустими и като такава следва да бъде разгледани. Разгледани по същество, жалбите са

неоснователни.

Районният съд е изследвал относимите към спора обстоятелства. Разпитан е актосъставителят. Обсъдени са приобщените към административната преписка документи. Показанията са разгледани в съвкупност с останалите са събрани доказателства. Правните изводи са направени след обстоен анализ на фактите. Мотивите на СРС се споделят изцяло от настоящия състав на съда, поради което не следва да бъдат преповтаряни. Актът за установяване на административното нарушение е съставен, съгласно изискванията на ЗАНН. Фактическите констатации, описани в акта, не се опровергават от събраните по делото гласни и писмени доказателства. Жалбоподателят не е ангажирал никакви други доказателства, които да обосноват извода, че отразената в акта фактическа обстановка не отговаря на действителната.

Наведените в касационната жалба не могат да доведат до промяна нито във фактическата обстановка, нито в направените правни изводи.

Не е спорно обстоятелството по делото, че [фирма] е реализирало облагаем оборот за регистрация по чл. 96, ал. 1 от ЗДДС за периода от 01.08.2018 г. до 31.07.2019 г. в размер на 52 810,56 лв.

В чл. 96, ал. 1 от ЗДДС са уредени две самостоятелни хипотези на възникване на задължение за регистрация по ЗДДС, а именно, когато задълженото лице достигне облагаем оборот от 50 000 лв. или повече за период не по-дълъг от последните 12 последователни месеца преди текущия месец, то е длъжно в 7-дневен срок от изтичането на данъчния период, през който е достигнало този оборот, да подаде заявление за регистрация по този закон. Когато оборотът е достигнат за период не по-дълъг от два последователни месеца, включително текущия, лицето е длъжно да подаде заявлението в 7-дневен срок от датата, на която е достигнат оборотът.

В случая, както в АУАН, така и в НП коректно е описано, че заявление за регистрация по ЗДДС е следвало да бъде подадено от дружеството в 7 – дневен срок от изтичането на данъчния период, през който е достигнало облагаем оборот в размер на 50 000 лв. за период не по – дълъг от последните 12 месеца преди текущия месец, т.е до 07.08.2019 г. Вместо това, заявление за регистрация е подадено на 03.12.2019 г., т.е. с 118 дни закъснение.

Настоящият състав на АССГ споделя изводите на първоинстанционния съд за липсата на основание за приложение на чл. 28 от ЗАНН, като е взел в предвид размерът на достигнатия оборот и срокът на закъснението от 118 дни, както и че процесното нарушение не разкрива по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административно нарушение от съответния вид.

Правилно и обосновано СРС е намалил размера на наложената санкция до нейния законов минимум от 500 лв., като е приел, че се касае за нарушение, което е извършено за първи път, както и че намаления размер би съответствал на извършеното нарушение и би постигнал целите предвидени в ЗАНН.

Предвид на гореизложеното, съставът на Административния съд, разгледал касационните жалби, намира, че оспореното решение е правилно и следва да бъде оставено в сила.

По направеното от адвокат П. оспорване на процесното решение на СРС, в частта за разноските, настоящият съдебен състав намира следното.

Съгласно чл. 63, ал. 3 от ЗАНН (в приложимата към 21.12.2020 г. редакция), В съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по

реда на Административнопроцесуалния кодекс. По силата на чл. 143, ал. 1 от АПК, когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. В цитираната норма, както правилно е отбелязал СРС, не е регламентирано присъждане на разноски в случай на частична отмяна или изменение на административния акт. От друга страна, според чл. 144 от АПК, за неуредените в този дял въпроси се прилага Гражданският процесуален кодекс, т.е. при намаляване на наложената с НП имуществена санкция, което е равносилно на частична отмяна на акта, на жалбоподателя се дължат разноски, определени по реда на ГПК. Според чл. 78, ал. 1 от ГПК, заплатените от ищеца такси, разноски по производството и възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, се заплащат от ответника съразмерно с уважената част от иска.

Адвокат П. своевременно е поискал присъждане на разноски, поради което съдът е бил длъжен да му определи такива, съгласно цитираните разпоредби. В чл. 248 от ГПК е регламентиран реда, по който постановеното решение се допълва или изменя в частта за разноските. В тази връзка делото следва да бъде върнато на СРС-НО, 22 състав, за изпълнение на процедурата по чл. 248 от ГПК, за допълване на решението в частта за разноските.

По настоящето дело съдът не дължи присъждане на разноски, поради отхвърлянето и на двете жалби.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, Административен Съд С. – град, XXIII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение /без номер/ от 21.12.2020 г., постановено по нахд № 9453/2020 г. на СРС – НО, 22 състав.

ВРЪЩА делото на СРС-НО, 22 състав, за изпълнение на процедурата по чл. 248 от ГПК и за допълване на решението в частта за разноските.

Решението е окончателно.